

[Edvard Sørensen.]

skønsmæssige sociale Udgifter, des mere maa man befrygte, at disse stiger. Det samme vil i nogen Maade gøre sig gældende med Skoleudgifterne, selv om jeg erkender, at den Maade, Reglerne for Overføring her er bygget op paa, i nogen Grad modvirker Tendensen til at forøge disse Udgifter med det Beløb, der ved Lovforslaget overføres til Udligningsfonden. Dog vilde det virke stærkere, hvis Tilskuddets Størrelse var afhængig af, at det var inden for de nævnte Tal, saaledes at de, der har Udgifter under 50 Kr. pr. Barn, som i Lovforslaget foreslaaet fik $\frac{3}{5}$ refunderet af hele Beløbet, de, der har en Udgift af 50—100 Kr. pr. Barn, fik $\frac{2}{5}$ af hele Udgiften, og de, for hvem Udgiften var 100—150 Kr., fik $\frac{1}{5}$ af de samlede Udgifter refunderet.

For Rets- og Politivæsenet er der ingen Tvivl om, at Udgifterne ved den foreslaaede Nyordning vil stige meget stærkt. Og dertil kommer, at der paa dette Omraade vil ske en meget stor Overflytning af Udgifter fra Købstæderne og København til Sognekommunerne, en Overflytning, som det forekommer mig vanskeligt sagligt at begrunde. Alt tyder ogsaa paa, at der vil ske en Forøgelse af Ejendomsskatte; hvis dette er rigtigt — hvad jeg ikke tvivler om, at en nærmere Undersøgelse vil vise —, er det virkelig urimeligt, naar vi har en Ejendomsskattelov, hvorefter der gives Tilskud til Nedsættelse af Grundskyldsskatten ud fra den Betragtning, at denne Skat virker urimeligt, og at Rigsdagen for Tiden arbejder med Forslag om Rentetilskud og Gældssanering.

Alt dette er Udtryk for, at Byrderne er for store, og at man fra Regeringens Side ønsker at lette dem. Samtidig stillet man Forslag, der utvivlsomt medfører stigende Byrder. Man kan formentlig snart blive enig om, at noget saadant er irrationelt.

Jeg har anstillet visse Beregninger for 3 Kommuner Vedkommende, der er Gennemsnitskommuner eller lige derunder, og for alle 3 Kommuner viser Beregningerne, at den fælleskommunale Grundskyld og Ejendomsskyld vil blive noget mere end Lettelse i den kommunale Ejendomsbeskatning, ogsaa naar vi regner med Lettelse for Amtskommunerne paa 1,2 pro mille.

En Undersøgelse for samtlige Kommuner vil sikkert give det samme Billede, saaledes at de Kommuner med de allerhøjeste Promiller vel faar en Nedsættelse, men langt det overvejende Tal vil faa Stigning, og for et stort Tals Vedkommende en stærk Stigning i Ejendomsskatten. Men det

er selvsagt et Spørgsmaal, der bedre kan undersøges i et Udvalg, hvor man har Administrationen til Hjælp.

Om Enkeltheder i Lovforslaget skal jeg ikke sige meget; de egner sig ogsaa bedst til Drøftelse i Udvalg. Dog vil jeg lige nævne § 20 og § 21. I § 20 findes en fast Skala for, hvor meget der skal betales i fælleskommunal Indkomstskat, og mange vil sikkert ud fra dette prøve at beregne, hvad de skal betale i Skat, men det lader sig ikke gøre; naar man ser paa § 21, vil man nemlig opdage, at disse Skalaer ikke er de endelige, det er bare en Slags Forholdstal, der forhøjes eller nedsættes af Finansministeren efter Behov, og med den Tendens, der er i Forslaget, og de Erfaringer, der er gjort, er der vist ingen, der venter Nedgang; tværtimod, Opgang er det, der kan ventes, og ingen ved hvor meget. Den Part, Kommunen selv skal betale, nedsættes for Kommunehjælp og Bidrag til Enkebørn til $\frac{3}{10}$ og for Aldersrente til $\frac{2}{10}$ mod tidligere $\frac{1}{3}$, naar Statstilskuddet var trukket fra. Det betyder en mindre Part til den udbetalende Kommune og dermed Mulighed for, at Ansvarsfølelsen bliver mindre. Jeg er fuldt ud enig med den højtærede Indenrigsminister, naar han om dette Forhold ved Fremsettelsen udtalte Sp. 2939:

„Kommunal Administration af Opgaver med deraf flydende Udgifter maa nødvendigvis i større eller mindre Grad følges af økonomisk Ansvar for Midlernes Tilvejebringelse.“

Den Fordeling, der sker her, mindsker det Ansvar. Mit Parti mener, at det i Forvejen er for lille. Indenrigsministeren fortsætter i samme Spalte: Forslaget

„er netop bygget op saaledes, at dets Gennemførelse ikke vil mindske Kommunernes Interesse i en økonomisk Administration.“

Denne Betragtning Rigtighed tillader jeg mig at tvivle paa. Det økonomiske Ansvar mindskes netop, der sker altsaa det modsatte af det, Ministeren udtrykker i sin Tale. Efter Beregningerne i Lovforslagets Bilag 8 skulde Lovforslaget give en Lettelse for Sognekommunerne paa 7, 7 Mill. Kr., deraf en Lettelse for Amtskommunerne paa 4,1 Mill. Kr. og for Sognekommunerne paa 3,6 Mill. Kr. I den beregnede Lettelse ligger en Anerkendelse af, at Refusionsordningen i sin nuværende Opbygning ikke virker retfærdigt. Jeg maa maaske tage det som en Indrømmelse af Berettigelsen af de Forslag, vi har stillet om Ændring i Refusionsreglerne. Naar man nu ser paa Lettelsen paa de 7,7